

F. t. l. vedr. udlændingeloven

som medlemsstaterne er stødt på i forbindelse med anvendelsen af Dublinkonventionen. Der henvises herved til kapitel VI i Kommissionens forslag til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (KOM(2001) 447 endelig). Det bemærkes, at den medlemsstat, hvorfra en asylansøger overføres, kan overføre asylansøgeren umiddelbart efter modtagelsen af en accept på overtagelse fra en anden medlemsstat, såfremt dette er muligt. Forlængelsen af fristen for overførsel medfører dermed ikke en pligt for den medlemsstat, hvortil asylansøgningen blev indgivet, til at udsætte overførslen inden for perioden på seks måneder.

Overføres en asylansøger ikke inden for den i artikel 19, stk. 3, nævnte frist på seks måneder, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet. Tidsfristen på seks måneder kan dog forlænges til højst ét år, hvis overførslen ikke har kunnet gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren, eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren er forsvundet, jf. forordningens artikel 19, stk. 4. Artikel 19, stk. 4, indeholder endvidere hjemmel til, at der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere herom i afsnit 3.2.7.

Dublinforordningens artikel 19, stk. 4, afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen. Dublinkonventionen foreskriver således ingen konsekvens af, at fristen for overførsel i konventionens artikel 11, stk. 5, ikke overholdes.

Den medlemsstat, der har anmodet en anden medlemsstat om at overtage ansøgeren, udsteder i den forbindelse om nødvendigt et laissez-passer til asylansøgeren, udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. forordningens artikel 19, stk. 3. For en beskrivelse af proceduren i artikel 27, stk. 2, henvises til afsnit 3.2.7.

Den ansvarlige medlemsstat skal alt efter omstændighederne underrette den anmodende medlemsstat om, at ansøgeren er ankommet til den ansvarlige medlemsstat, eller om, at ansøgeren ikke er mødt op i den ansvarlige medlemsstat inden for den fastsatte frist, jf. forordningens artikel 19, stk. 3.

3.2.4.2. Betingelser og frister for tilbagetagelse af en asylansøger

Som beskrevet i afsnit 3.2.4 er den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen

forpligtet til at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det, eller en asylansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, eller en tredjelandstatsborger, der tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om asyl af medlemsstaten, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

Proceduren for tilbagetagelse af en asylansøger fremgår af Dublinforordningens artikel 20. Det følger heraf – i lighed med proceduren for overtagelse af en asylansøger, jf. afsnit 3.2.4.1 – at en anmodning om tilbagetagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede medlemsstat kan kontrollere, at den er ansvarlig. Endvidere fremgår det, at den medlemsstat, der anmodes om tilbagetagelse, skal tage stilling til anmodningen så hurtigt som muligt og senest én måned efter anmodningens fremsendelse. Endelig anføres det, at når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, jf. herom afsnit 2, fastsættes svarfristen til to uger, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra a og b.

Fristen for svar på en anmodning om tilbagetagelse er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionens artikel 13, stk. 1, litra b, hvor fristen er fastsat til senest otte dage efter forelæggelsen af anmodningen.

Forlængelsen af fristen for svar på en anmodning om tilbagetagelse fra otte dage til én måned er sket af hensyn til de praktiske problemer, som medlemsstaterne er stødt på i forbindelse med anvendelsen af Dublinkonventionen. Det fremgår således af artikel 6 i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 truffet af Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1), at fristen i Dublinkonventionens artikel 13, stk. 1, litra b, på otte dage i særlige tilfælde kan forlænges, såfremt den anmodede medlemsstat inden for otte dage fristen giver et foreløbigt svar med angivelse af, hvornår endelig svar vil foreligge. Det er i den forbindelse præciseret, at det endelige svar skal foreligge så tidligt som muligt og senest én måned fra datoen for fremsendelsen af det foreløbige svar.

Besvares en anmodning om tilbagetagelse ikke inden udløbet af de i artikel 20, stk. 1, litra b, fastsatte frister på henholdsvis én måned og to uger, anses den anmodede medlemsstat for at have accepteret tilbagetagelsen af asylansøgeren, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra c.